

formente, at den høitærede Indenrigsministers Grund til at ville beholde det nævnte Stykke var den samme som hans, saa fælede han for Resten hert fuldstændig. Jeg skal i den Anledning blot henvise til, hvad det ærede Medlem vil finde udtalt af den høitærede Indenrigsminister Sp. 115 i Landstingsstænden under Sagens første Behandling her i Thinget, hvor den høitærede Minister angav Grunden til, at han havde føiet det andet Stykke til i § 1. Grunden var denne — jeg skal anføre selve den høitærede Indenrigsministers Udtalelse, da den er meget kort — „Det er naturligtvis flet for at fastholde Udeligheden og i § 6 Fæstepligten for de Stæder, som i Medhold af den tidligere Ret, saaledes som Bevillingsmyndigheden har udviklet den, bestaa som Gaarde med kun 1 Ud Hartkorn“. Meningen med at tilføie dette andet Stykke har med andre Ord fra den høitærede Indenrigsministers Side været den at faae fastsaaet, at de Gaarde, der ved Benyttelsen af den tidligere Umdelingsfrihed ere gaaede ned til 1 Ud Hartkorn, og som derved have tabt deres Karakter af „Gaarde“ ikke deskomindre for Fremtiden saavel med Hensyn til Umdeling som med Hensyn til Fæstepligten skulle betragtes som „Gaarde“. Men naar man læser den Affattelse, som det ærede Flertal i Udvalget har givet det omtalte 2det Stykke i § 1, og naar man som Kommentar dertil føier de Udtalelser, som ere fremkomne her, og navnlig dem, som sidst fremkom fra det ærede 6te kongevalgte Medlem, saa faar man et ganske andet Begreb om, hvad det 2det Stykke i § 1 vil sige, saaledes som det nu staaar. Det bliver da hverken mere eller mindre end en autentisk Fortolkning — for at bruge det ærede 6te kongevalgte Medlems egne Ord — af, hvad der er en Gaard og hvad ikke. Men det laa meget langt fra den høitærede Ministers Mening. Det var netop støttet paa den ny citerede Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister, at jeg ved Sagens 2den Behandling tillod mig at anføre, at det 2det Stykke af § 1 efter min Mening var overflødig, idet der ikke kunde næres nogen Tvivl om, at de paa-gjældende Smaagaarde eller rettere Smaastæder, der kun af Navn ere Gaarde, men

som ikke ere det efter deres virkelige Betslaffenhed, dog ubetinget maa gaa ind under Paragraphens 1ste Stykkes Begreb: „Fæstegaard“, idet de altid hidtil have været betragtede som saadanne saavel med Hensyn til Umdeling som med Hensyn til Fæstepligt. — Der har, for at komme tilbage til det ærede kongevalgte Medlems Bebreidelse, altsaa, som sagt, for os Forslagsstillere ikke været nogen ser Dpfordring til nu paany at foreslaa, at det 2det Stykke af § 1 skulde gaa ud, og det er heller ikke forekommet mig, at det egentlig laa for os at forsøge paa at faae dette 2det Stykke affattet saaledes, at det i Virkeligheden kom til at udtrykke, hvad det skulde, i Virkeligheden kom til paa ethvert Punkt fuldstændig at svare til, hvad det nu forstås ved en Fæstegaard. Derjom det ærede Udvalgs Flertal har fæilet ved dets Affattelse — og Muligheden heraf tror jeg i det Mindste er bleven anerkjendt af den ærede Ordfører og ligeledes af det ærede 6te kongevalgte Medlem, ikke at tale om, at den høitærede Minister for sit Vedkommende har stadfæstet, at der er begaaet Feil — derjom der altsaa blot er en Mulighed tilstede for, at det ikke er lykkedes det ærede Flertal i Udvalget med dets bedste Villie i dette 2det Stykke af § 1 at give en noagtig Definition paa en Fæstegaard, som fuldstændig falder sammen med den hidtil gjældende Ret, saa forekommer det mig, at det vilde have været noget dristigt af os Forslagsstillere, om vi havde forment, at vort Kjendskab til samtlige tænkelige Tilfælde skulde være saa stort, at vi fuldstændig skulde kunne udrette det, som det ikke var lykkedes det ærede Udvalgs Flertal eller den høitærede Minister at udrette. Det kommer jo her ikke an paa, om Tallet af de Jordbrug, som ikke svare til Definitionen i § 1, 2det Stykke, er stort eller lille; det kommer efter min Formening ikke an paa, om der er 20, 100 eller kun 1 Eiendom af den Art her i Landet. Naar man fastholder som et rigtigt Princip, at der overhovedet ikke maa gives Bestemmelserne i § 4 tilbagevirkende Kraft, saa gjælder dette nemlig selvfølgelig lige saa meget for et enkelt Tilfælde som for flere Tilfælde. Og jeg vilde fremdeles, i det Mindste for mit Vedkommende, ubetinget ikke